

www.jollibread.com

© 2015, Silvestre Vilaplana

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-33-1

Depòsit legal: M-39.646-2015

Printed in Spain - Imprès a Espanya

Segona edició: març de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

LLIBRES
AMB
PERFUM
DE SANG

SILVESTRE
VILAPLANA

jollibre

Primera part

Els vells llibres

S'aturà amarat de respecte al llindar de la porta.

El que li interessava estava al damunt de la taula del despatx, a l'interior d'una maleta electrònica d'alta seguretat. La llum que entrava per l'enorme finestral semblava haver quedat atrapada en aquell lloc precís i feia refulgir l'acer argentat. Al seu voltant, la immensitat de llibres silenciosos que emplenaven les parets semblaven voler retre homenatge a la meravella que allí es guardava.

Notà que li tremolaven les mans mentre es posava els guants blancs. Sentia una barreja de veneració i de terror simplement per trobar-se tan a prop d'aquell prodigi, de la mateixa manera que tants altres a través del segle s'hi havien sentit atrets i intimidats. Sabia que aquell era l'instant en què tot començava, la primera recollida de fruits després de tants anys de treball, de tant d'esforç, de tanta sang vessada. Abans d'atrevir-se a tocar res, s'assegué a la butaca i respirà fondo per calmar els batecs del cor i donar una mica de tranquil·litat al seu esperit.

Teclejà el codi de la maleta metàl·lica i el dispositiu es va obrir amb un petit clic. De dintre, en va traure amb delicadesa un embalum protegit per un folre d'alta qualitat lliure d'àcid, pensat justament per a salvaguardar la perfecció del que emparava.

10 Va moure els dits per augmentar-ne la sensibilitat i per calmar la tremolor que pareixia que no volia aturar-se. Després, amb cura, va apartar la funda i ho va contemplar per primera vegada. Els ulls s'ompliren de la bellesa d'aquelles pàgines creades en l'inici del temps, unes planes que, segons la llegenda, van motivar la invenció de l'escriptura.

Els fulls de papir estaven disposats l'un sobre l'altre formant un llibre sense lligar i protegits per una finíssima capa de tela de lli tractada químicament per a evitar que cap bacteri poguera malmetre'ls.

Amb idolatria, sentint la transcendència del ritual, els va dipositar sobre una tela purificada que havia col·locat a la taula.

Era el moment. En aquells pergamins s'ocultava la mort i la vida, la maledicció més cruel, la paraula dels déus. Llegir-los podia representar-ho tot, el secret del poder il·limitat i la més terrible de les condemnes: el càstig sense fi. En aquelles paraules mussitades pels déus en la nit dels temps estava la grandesa i el codi ocult de la natura. I ell ja en posseïa dues parts.

Havia estudiat durant molts anys per estar familiaritzat amb els signes que ocupaven les planes d'aquell fragment de manuscrit, jeroglífics d'una llengua ja mor-

ta que només uns pocs elegits eren capaços de desxifrar. Ara, cloqué els ulls un instant i es preguntà una vegada més si estava preparat per a tot el que comportava llegir aquelles pàgines. Encara amb els ulls tancats, posà les mans sobre els vells escrits. A través dels guants esterilitzats li semblava sentir l'amalgama del foc dels inferns i de la creació de la vida i, al mateix temps, la desesperança de la fredor glacial més absoluta, la que acompanya la més dolorosa de les morts, el foc purificador.

Decidí no llegir. No havia arribat el moment just d'acomplir el seu desig. Encara li quedava molt per fer.

12 No volia mirar el cadàver, almenys no encara. Si veia el cos, després li costava traure's de damunt la càrrega emocional i li era molt més difícil concentrar-se. Feia molts anys que actuava així. Era conscient de les seues debilitats, d'aquell sentiment de pena i rebuig que li provocava mirar la mort, les despulles d'una persona que mai més no tornaria a respirar, ni a somniar, ni a riure, ni a abraçar la gent estimada. Havia vist molts crims en la seua vida professional, però mai no s'avesava a la cruesa de la sang. Per això preferia estudiar els escenaris abans d'examinar el difunt, entendre el com i el perquè de les coses. El cadàver solia ser només una carcassa sovint sanguinolenta que a ell no li explicava res més enllà d'una possible causa de la mort que després hauria de ser ratificada pels forenses. Ell volia comprendre com havia arribat aquella persona a perdre la vida. Els darrers instants i el lloc n'eren la clau.

I en aquell cas tan estrany i amb un previsible rebombori mediàtic de ràdio, premsa i televisió durant setmanes, volia tenir els sentits especialment desperts. Qui

havia mort no era un home qualsevol, era Erik Stelpton, un nord-americà de viatge a Londres propietari de nombroses empreses i accionista majoritari d'una companyia petroliera. L'endemà eixiria la seua cara en tots els diaris del món elogiant una llarga i fastuosa vida i, el que era pitjor, amb mil especulacions sobre la causa de la mort. I això encara afegiria més pressió a les investigacions que Samuel Andras acabava de començar. La trucada dels seus superiors de Scotland Yard, empentats per les altes instàncies governamentals, no deixava lloc al dubte. Era un cas d'extrema delicadesa.

13

Mai no havia estat en una mansió com aquella.

Green Lake era un edifici de luxe de quatre plantes prop de Londres que el magnat del petroli havia llogat durant tot un mes per passar-hi només tres dies, encara que al final s'hi havia allotjat durant cinc jornades. Al voltant de la casa només hi havia boscos que separaven els habitants de la casa de qualsevol curiosos. Els veïns més pròxims estaven tan lluny que era impossible que hagueren vist o escoltat res del que havia passat entre aquells murs.

Pujà les llargues escales lentament, evidenciant la mala forma física en què es trobava, un sobrepès que el feia suar amb massa facilitat. El casalot era antic, probablement del segle XIX, i havia estat reconstruït a la perfecció però mantenint la solera i els excessos decimonònics. Era un habitatge propietat d'una immobiliària exclusiva on s'havien instal·lat durant alguna temporada polítics d'alta volada buscant intimitat, cantants de moda en gira per Anglaterra i alguna estrella del futbol

de vacances. La casa tenia totes les comoditats imaginables, entre d'altres, hi havia instal·lat un petit ascensor intern per si els hostatjats no volien cansar-se en pujar a les plantes superiors. Però Samuel preferí ascendir els esglaons i anar reconeixent la casa, mirant els detalls que li serviren per a la investigació. Catifes de luxe, quadres d'autor a les parets, mobles de caoba a les cambres... el lloc era ideal. Ideal per a matar algú sense ser vist, va pensar Samuel aturat a la segona planta i provant de recuperar l'alé.

No hi havia càmeres enregistrant els corredors com en un hotel, no hi havia imatges de l'entorn, ni tan sols apuntant a la reixa metàl·lica que obria l'accés a la mansió. Els nombrosos guardaespalles que normalment envoltaven el magnat haurien d'haver estat suficients per a defensar Stelpton d'un atac o d'un intent de segrest. Tanmateix, aquella vegada només l'acompanyaven dos homes. La naturalesa dels negocis que havia de dur a terme a Londres així ho exigia. Però cap dels guardaespalles no havia volgut dir res. Ells treballaven amb una clàusula de confidencialitat impossible de trencar. Si volia més informació hauria de parlar amb l'advocat del senyor Stelpton. Ni quan Samuel els amenaçà de detenir-los per obstrucció a la justícia van canviar el seu to silencios i professional. Només repetien una vegada i una altra que l'advocat de Stelpton estava de camí i ell explicaria el que fóra necessari.

Arribà a l'última planta i hi trobà unes antigues golfes que havien estat reconstruïdes com a despatx. Hi

havia fustes nobles envoltant les parets i el terra, i un petit balcó obert encarat als espessos boscos de la contornada que permetia veure el llac que donava nom a la propietat.

Samuel avançà fins a situar-se al davant del balcó i el va mirar atentament. Des d'aquell lloc s'havia llançat Erik Stelpton. Samuel pensà que la mort tenia l'aparença d'un suïcidi, però els guardaespalles havien afirmat en la trucada a la policia que Stelpton havia estat assassinat sense desvetllar per què ho pensaven. Després, no havien valgut pressions; ells explicaven el que la clàusula del seu contracte els permetia i l'advocat diria la resta. Samuel hauria volgut deixar aquells americans altius dues nits dins d'un calabós fosc per abaixar-los els fums, però era conscient que en assumptes com aquells qualsevol pas en fals podia provocar un conflicte diplomàtic. I en el cas d'un milionari com Stelpton, encara més. Havia d'anar amb peus de plom, almenys de moment.

Al terra, just al mig del balcó sota el qual descansava el cadàver d'Erik Stelpton desfigurat per la caiguda i cobert per un llençol blanc, hi havia un llibre. Samuel sabia que no havia de tocar-lo, que els de la policia científica s'encarregarien d'analitzar-lo minuciosament. Però intuïa que no hi trobarien res de profitós. Si Stelpton havia estat assassinat, si algú havia aconseguit driblar els guardaespalles i matar un home tan poderós com aquell, el criminal no hauria deixat cap pista per a localitzar-lo. Aquell llibre, en tot cas, era un missatge, però no sabia a qui anava dirigit.

S'acostà al volum i en llegí la portada. El títol, *Fedó*, hi destacava en negreta. A sota, el nom del filòsof grec Plató declarava l'autoria de l'obra; enmig, un epígraf que feia de subtítol: *Quant a l'ànima*. Samuel no entenia per què aquell objecte en concret havia estat posat en el punt des d'on s'havia llançat al buit el poderós empresari, però el seu instint li deia que en la presència d'aquell llibre podia estar la clau per a resoldre el crim.